

[Albrechtsen]

parlament på at sige nej til opstillingen af de 48 krydsermissiler.

Et vigtigt punkt, som burde have været med i det socialdemokratiske dagsordensforslag, er en utvetydig afstandtagen fra den stadig mere aggressive udformning af NATOs dødsensfarlige atomstrategi og NATOs kampdoktriner. USA og NATO har ikke villet fraskrive sig adgang til som den første part at bruge atomvåben og dermed udløse katastrofen. Brugen af atomvåben kan ikke begrænses. Er de først sluppet løs, vil resultatet være en altudslettende katastrofe, der vil gøre i hvert fald den nordlige halvkugle ubeboelig.

Nej til førstebrug af a-våben er med i det socialdemokratiske forslag, og det er godt nok, men vi må også fortsat kræve afstandtagen fra udviklingen af den nye aggressive doktrin Airland Battle, som jo i realiteten er sat i kraft i og med, at den amerikanske Field Manual 100-5 gælder for alle amerikanske hærstyrker også i Europa. Det er jo således, at USA ikke længere forbeholder atomvåben til brug i en situation, hvor de konventionelle styrker står med ryggen mod muren, men tværtimod forudser en tidlig brug af såvel atomvåben og kemiske våben som konventionelle våben i forbindelse med de offensive såkaldte dybe slag, som er et led i den nye doktrin, der simpelt hen går ud på, at et stærkt forsvar består af et hurtigt angreb.

Danmark burde ikke gennem medlemskabet af NATOs atomplanlægningsgruppe, NPG, fortsat tage medansvar for NATOs atomstrategi. Danmark burde omgående forlade NPG. Danmark er gennem bl.a. fly- og forstærkningsaftalerne i dag nøje knyttet til NATOs atomstrategi. Denne tilknytning må brydes, og det må kunne gøres ved i dag at vedtage, at der under ingen omstændigheder må komme atomvåben på dansk jord. SFs og VS' dagsordensforslag er et konkret skridt i denne retning.

Vi må med dyb beklagelse konstatere, at det socialdemokratiske dagsordensforslag på dette afgørende punkt er rent ud jammerligt, ja, faktisk et betydeligt tilbageskridt, idet Danmarks atomvåbenfrihed gøres betinget af ikke alene gennemførelsen af en atomvåbenfri zone i Norden i en større europæisk sammenhæng, men også af, at USA på forhånd garanterer denne sammenhæng. I realiteten

giver socialdemokratiet med denne formulering USA veto over for dansk atomvåbenfrihed. VS kan ikke stemme for noget sådant, og selv om det socialdemokratiske dagsordensforslag på andre punkter er rimeligt, om end lidt konkret med hensyn til handlinger, fører dette altså til, at vi ikke kan stemme for dagsordenen.

Jeg vil gerne spørge socialdemokratiet: hvorfor nu dette? Er det hensynet til forsvarsforligsforhandlingerne? Er det hensynet til den borgerlige regering? Hvorledes kan socialdemokratiet i dag svigte på et så afgørende punkt? Hvorfor i alverden vil socialdemokratiet fortsat ikke være med til her i folketinget at gennemføre, hvad der står i det socialdemokratiske arbejdsprogram? Vi må håbe, at det, vi ser i dag, er et meget midlertidigt tilbagefald for socialdemokratiet, og at der vil rejse sig et vældigt pres på partiet, så der kan rettes op på dette punkt. Det kan jo dog nås, inden denne debat er afsluttet, men trist er det indtil videre at se. Som det socialdemokratiske forslag nu ser ud, er det ganske enkelt en syltekrukke, en mølpose, hvori spørgsmålet om Danmarks atomvåbenfrihed hengemmes på ubestemt tid. Men jeg håber naturligvis til det sidste i denne debat, at det af VS og SF stillede forslag eller lignende konkrete formuleringer, der sikrer et konkret fremskridt og konkrete handlingspunkter, kan nå at vinde tilslutning.

Et sidste spørgsmål, spørgsmålet om forholdet mellem demokrati og militarisme. Viggo Hørup udtrykte det helt præcist på denne måde: »Der er to ting, der går op og ned sammen ligesom skålene på en vægtstang, Det er militarismen og folkefriheden.« Sådan var det dengang, og sådan er det i dag. Vi ved, at Europas befolkning er imod krigen, imod oprustningsvanviddet. Vi ved, at hvis befolkningen fik lov til at bestemme – og således burde det jo rettelig være i et demokrati – blev oprustningen standset, krigen hindret. Men får befolkningen lov til at bestemme i denne skæbnesvangre sag, eller får generalerne, højrepolitikerne og rustningsindustrien lov til at bestemme? Som det er gået hidtil, har den demokratiske kontrol været ringe også her i det danske folketing.

Fremover håber jeg, at arbejderklassen og befolkningen i det hele taget i de europæiske lande vil tage skrappere aktioner i anvendelse. Det er simpelt hen nødvendigt. En folke-